

ПАТУВАЊЕ
ВО СВЕТОТ НА
НАПРИРОДНОТО

Наслов на оригиналој:
A TRIP INTO THE SUPERNATURAL
Roger J. Morneay

Превод:
проф. Никола Тасевски

Дизајн:
Лазар Томовски

Издава:
АИК „Знаци на времето“ - Скопје
ул. Влае бр. 42

За издавачој:
Михајло Гурев

Печатај:
Аркус дизајн

Роже Морно

ПАТУВАНЬЕ
ВО СВЕТОТ НА
НАТПРИРОДНОТО

Зборови на благодарност

Мило ми е што на ова место можам да ја изразам мојата благодарност на госпоѓа Џун Сиронг која, како уредник, ме насочуваше и ме водеше во пишувањето и без која не би го описал она што го дознав и почувствував на подрачјето на духовната борба.

Му благодарам и на авторот Вилијам Р. Лосон кој, пред да ја напишам првата реченица, долго ме уверуваше дека, за полза и добро на другите, треба да ги опишам моите искуства со духовите.

Им благодарам на Елена и Мајнард Кеди кои, додека се раѓаше овој ракопис, многу пати ми помогнаа со штоа што со мене поминуваа во некој ден во својата колиба во планините на Пенсилванија, на тој начин овозможувајќи ми да мислам и на нешто друго, а не само на своето минало.

Некои имиња во оваа книга се изменети за да се заштити приватноста на луѓето кои се вмешани во настаните кои се опишани.

Авторот

Содржина

1. Имам совесни христијански родители7
2. Патување во светот на натприродното..... 19
3. Просториите за обожавање на демоните.....33
4. Духовите на дело44
5. Ме притискаат побргу да станам член 53
6. Од честење на демоните кон проучување на Библијата 61
7. Проучување на Библијата во присуство на тутунски чад 74
8. Само уште малку време на милост 81
9. Денот на ветувањето 91
10. Одговор за мојот шеф 102
11. Нов живот 108
12. Тешкотии со духовите 122
13. Закана со смрт 129
14. Мојам само да кажам: благодарам! 141

**ПАТУВАЊЕ
ВО СВЕТОТ НА
НАПРИРОДНОТО**

1

Имав совесни христијански родители

Роден сум на 18 април 1925 година како петто дете во семејство со осум деца, во Сен Жак, малечко село во Њу Брансвик, близу до границата со покраината Квебек, во источна Канада. Родителите ми беа побожни католици од француското говорно подрачје. Двете сестри на татко ми беа опатици, а неговиот помлад брат свештеник. Подоцна стана римокатолички монсињор.

И денеска им се восхитувам на родителите поради ревноста со која ги следеа учењата и заповедите на своја-

та црква. Сè сеќавам дека во нашето семејство секој ден заеднички се молевме. Најдобро си спомнувам за вечерните молитви. Главен дел на молитвите беше „Розовиот венец“, а ја повторувавме и „Молитвата на светците“. Тоа беше призивање на разни светци тие да се молат на Бога за нас. Нас децата нè болеа колената од силно коленичење, но родителите нè поттикнуваа да му ги принесеме нашите маки на Бога на жртва, со цел Тој да ги употреби за краткотрајно ослободување на некоја душа од маките на огнот и од душевните страдања во чистилиштето.

Нашето семејство вршеше и повеќе видови на телесни покори со цел да ја задобие Божјата наклоност. Секој петок постевме - не јадовме месо. Ако некој би одел секој прв петок во месецот на исповед и би примил причест, би добил прошталица за пет илјади денови, што би значело дека одредена душа толку денови порано би била пуштена од чистилиштето. Во тоа одамнешно време не смееше ниту да се јаде ниту да се пие од вечерата непосредно пред примањето на причест па сè до следното утро. Во меѓувреме тоа правило црквата го измени.

Одредени денови во годината беше обичај сите членови на семејството да поминат цела ноќ на молитва. Еден по друг сите по еден час клечевме пред некоја света слика и молевме „круничка“ и разни молитви. Деновите пред Велигден беа време на големо самооткажување. Моите родители беа луѓе што го сакаа Бога и сите активности во нивниот живот се движеа околу него. Да му се угоди на Бога - тоа беше нивна главна цел.

На тригодишна возраст тешко сум се разболел. Лекарите загубиле надеж дека ќе оздравам. Татко ми дури приготвил сè за мојот закоп. Тогаш мајка ми му ветила на Бога дека, ако оздравам, ќе стори сè што е во нејзина моќ

да станам свештеник. Значи, требало да го прославувам Божјето име и други да задобивам да му служат. Според нејзиниот извештај - веднаш сум почнал да оздравувам. Лекувањето бргу напредувало и на крај јас сум оздравел.

Дојде време да се приготвам за првата причест. Но колку повеќе учев од катихизисот напамет правила и учења на црквата, сè потешко ми беше тоа да го усогласам со она што веќе го знаев за Христовото евангелие.

Секоја недела пред проповедта свештеникот читаше по една глава од едно од четирите евангелија, или од новозаветните посланија, и јас секогаш уживав во тоа. Кога имав седум години, еден убав зимски ден, се враќавме од црква. Сонцето блескотеше додека дваесетина санки се лизгаа на ред низ снегот. Свонеа безброј прапорци кои не дозволуваа премногу да се разговара. Сите молчевме. При тоа јас го прекинав молчењето прашајќи ја мајка ми зошто Исус бил толку љубезен кон луѓето додека бил на Земјата, а потоа толку злобен откако си заминал на небото.

„Зошто поставуваш такво прашање?“ - рече таа.

„Зошто добриот Бог ги гори луѓето цели столетија и за најмалечки престапи?“ - сакав да знам. „Тој сигурно не постапува онака како што самиот ги учел другите. Ти и тате постапувате онака како што нè учите - зошто Тој не постапува така? Вие нас нè учите да си ги проштаваме грешките едни на други. Зар не би требало и Бог да проштава?“

Кога погледнав во нејзините очи, видов дека мојот начин на размислување ѝ беше загадочен. Татко ми се обиде да ѝ помогне повикувајќи се на повисоките авторитети. „Знаеш, Роже, тоа е токму онака како твојот стрико Феликс (свештеник) еднаш што кажа: Бог толку го мрази гревот што, сакајќи да им помогне на луѓето - им се закарнал со толку висока казна. Впрочем, нашиот свети отец

папа познава и други причини зошто Бог употребува чистилиште, а ние не смееме да го доведуваме во прашање авторитетот на папата.“

Учењето за претворање на лебот и виното при причестта го прифатив како и секое друго дете од мојата возраст. Верував дека свештеникот ги претвора лебот и виното во Христово тело и крв. Но на Велигден 1937 година, кога умре мајка ми, слушнав нешто што ме поттикна да го изменам мислењето. Свештеникот од едно од евангелијата читаше за Христовото воскресение. Она што ме восхити беше фактот дека Исус имал тешкотии да им објасни на учениците како навистина воскреснал и дека Тој е вистинско суштество од крв и од месо, а не дух. Во моите мисли се појавија неколку интересни прашања. Дали е можно небото да е исто толку вистинско место како и оваа Земја, каде што луѓето од крв и од месо можат да живеат вистински живот, а не само да летаат на облаците во вид на некои духови? И, ако Исус не е дух, тогаш како може да биде присутен во хостијата? Некои луѓе веројатно тешко ќе разберат како може едно дете да ја загуби верата во Бога и да се сврти против верата. Можеби тоа малку подобро ќе го објаснам ако раскажам по некое мое доживување.

Врз мене како дете оставаше длабок впечаток она што го слушав и што го гледав во животот на возрасните. Нашиот дом беше место на мир и радост. Родителите ни даваа добар пример како треба луѓето да се однесуваат меѓу себе. Беа љубезни и внимателни кон другите, а очекуваа и ние едни на други да си ги проштаваме грешките и да бидеме љубезни. Постојано беа окупирани со тоа како да им помогнат на сиромасите и неволните. А јас сметав дека Бог би требало да биде барем исто толку добар и со-

чувствителен кон луѓето колку и самиот што очекува тие да бидат внимателни меѓу себе.

Едно посебно доживување го окупира мојот ум. Во тоа време не беше обичај автомобилот да се користи за време на зимските месеци и често беше потребно да се вложи многу труд повторно да се оспособи за возење кога ќе затоплеше.

Татко ми реши да повика некој механичар од Едмунстон да се позанимава со неговиот форд и да го оспособи за возење. Но таквата услуга траеше по неколку дена. Пред да го повика тој човек, татко ни ни рече: „Тој механичар е протестант, но е добар човек и мајстор на својот занает. Затоа, деца, сега добро слушнете! Мошне веројатно е дека тој со нас пред ручек нема да ја моли молитвата „Ангелус“. Ве молам, немојте да зјапате во него и немојте да го испитувате за неговата вера. Немојте да го доведувате во незгода. Дали е јасно?“ Додека го зборувавше тоа, нè гледаше директно во очи. Сите на глас одговоривме: „Да, тате!“

Тој човек три дена работеше околу автомобилот, а јас го посматрав. Беше токму онаков како што го опиша татко ни - дури и подобар. Беше мошне љубезен и очигледно му создаваше задоволство да разговара со мене. А и не пцуеше!

Татко ми имаше три фарми и сам управуваше со нив. Имаше и приличен број на вработени. Кога би решил да прими некој нов работник, слушав како зборува: „Знам дека вие и јас добро ќе се разбираме. Мене не ми е тешко да ве задоволам, но сакам едно, и тоа немојте никогаш да го заборавите: жена ми и јас не им дозволуваме на нашите работници да го пцујат Бога или светците. Имаме деца што сакаме да ги воспитае во страхопочит кон Бога. Затоа внимавајте на вашите зборови!“ Наспроти таа молба,

понекогаш работниците во текот на работата би се заборавиле и би ги колнеле сите светци.

Но кога оној протестантски механичар би ја гребнал раката или би го притиснал прстот, само би рекол: „Ле-ле, па тоа боли!“

Во врска со молитвата „Ангелус“, покажа повеќе страхопочит отколку што ја имавме ние. Кога тате би рекол: „Ќе се молиме“, тој би ја наведнал главата, би ги затворил очите и би ги склопил рацете. Ние никогаш не ги затворавме очите, а молитвата само би ја измолиле колку што е можно побргу.

Кога си замина тој човек, нешто почна да ме вознемирува и од што јас не можев да се ослободам. Тоа беше една реченица од катихизисот што ја знаев напамет: „Hors de l'Eglise catholique apostolique et romaine il n'y a point de salut“, што значи: „Надвор од Католичката апостолска и римска црква нема спасение.“

Мајка ми забележа дека нешто ме мачи. Јас ја прашав: „Мајко, каде одат сите оние добри протестанти кога ќе умрат?“

„Тоа е добро прашање, Роже. Но зошто прашуваш?“ Ѐ ја повторив онаа реченица од катихизисот. Призна дека не го знае одговорот на тоа прашање и предложи за тоа да го прашам мојот чичко свештеник кога ќе нè посети. Моето прашање веројатно ја вознемири, зашто за време на вечерата му го раскажа на татко ми нашиот разговор и го замоли да го каже своето мислење.

И тој не можеше да даде некој одговор што задоволува, но додаде дека Бог сигурно нема да исклучи од небото ниту еден добар човек, без оглед дали е тој католик или протестант. Кажа дека, кога ќе умре некој добар протестант, ангелите веројатно го воведуваат во небото, но низ зад-

ната врата. „Протестантите не ги прима лично Свети Петар со сите почести, но тоа не би требало да им пречи ако веќе успеале да влезат во небото. Не би смееле да очекуваат со нив да се постапува како со некои славни личности. Впрочем, нивните предци направиле голема грешка напуштајќи ја Католичката црква. Затоа сите нивни потомци мора да сметаат на тоа дека ги очекуваат страдања.“ Додека размислувајќи за тоа дека аргументите на татко ми најверојатно се точни, постојано во мислите одново ми се одгласуваше онаа реченица: „Надвор од Католичката апостолска и римска црква нема спасение...“

Поминаа неколку месеци. Дознавме дека чичко ми Феликс има намера да ги посети сите роднини. Го прашав тате дали би можел да го праша чичко ми за оние добри протестанти, ако му се даде можност. Чичко ми дојде. Откако сите малку поразговаравме со него, тате го праша: „Феликсе, кажи ми каде одат добрите протестанти кога ќе умрат?“

„Зошто прашуваш?“

Тате му го објасни моето прашање во врска со изјавата на катихизисот. „Она што го цитирал Роже од катихизисот е точно.“ - одговори. „Надвор од Католичката црква нема спасение, без оглед за кого станува збор.“

Неговата изјава предизвика прилична расправа за таа тема. Татко ми тврдеше дека од Бога не би било чесно на еден добар протестант да не му дозволи да влезе во небото. При тоа стрико ми малку ја намали жестокоста на расправата, кажувајќи како душата на некој добар протестант по смртта најпрво оди во предпекол. Предпеколот би бил место каде што стигнуваат душите на некрстените новороденчиња кога ќе умрат. „Едно знам“, заклучи стрико ми Феликс, „дека, според учењето на црквата, ниту еден

протестант, без оглед дали е добар или лош човек, не може да влезе во небото или да го види Бога. И запаметете: тие правила не сум ги поставил јас; јас само учам на нив. Кога би постоел за протестантите каков и да е начин да дојдат на небото, тоа сосема сигурно би ни го кажал светиот отец папа.“

Ова доживување во моите мисли остави голем прашалник во врска со Божјата праведност.

Времето поминуваше. Неколку години подоцна повторно во мојот ум, зад поимот на Божјата праведност, се појави прашалник.

Една убава јулска вечер кај нас намина еден човек да ни јави дека однадеж умрел еден сосед, осум километри далеку од нашиот дом. Сите присутни ги вознемири една напомена: „Умре без последно свештеничко помазание!“ Оној што ја донесе веста климна со главата и рече: „Да, жално е тоа, мошне жално.“

Си спомнувам за тој настан како да се случи вчера. Не траеше долго и наиде стара запрежна кола. Се клатеше полека. Покојникот беше покриен со покривка. Напред седеше кочијашот. Нозете му се клатеа а на лицето му се оцртуваше израз на очај.

Неколку соседи што дојдоа да се послужат со нашиот телефон (во целиот крај само две семејства имаа телефон) седеа на балконот под продолжениот покрив на нашата куќа. Откако помина колата со покојникот, и мајка ми воздивна и кажа колку е тоа жално. „Барем да имаше крај него свештеник кој би го простил од смртните гревови, па да не мора во пеколот!“ - кажа таа. „Да се надеваме дека го товарат само помалечки гревови. А и самото тоа веќе значи повеќе години на маки во чистилиштето!“

„Ќе собереме малку пари и ќе се погрижиме да се одржат миси задушници за покој на неговата душа“, додаде татко ми, „зашто ми се чини дека неговата сопруга и неговите деца не се во можност да ги соберат тие пари.“

При тоа еден од соседите рече: „Радо би ви советувал да ги задржите тие пари. Ми се чини дека неговата душа веќе е во пеколниот оган. Господине и госпоѓо Морно, тој човек имаше долги прсти. Со тоа сакам да кажам дека некогаш знаеше да земе некои работи што не му припаѓаа нему.“

„Тоа е мошне сериозно обвинување“, рече татко ми, „и ако не сте во состојба истото да го докажете, подобро немојте да ми зборувате ништо повеќе за тоа.“

Човекот сепак продолжи: „Нерадо ви го зборувам ова, но сигурно си спомнувате дека минатата година во ова време го баравте синцирот за влечење на трупци што го купивте пред тоа. Сега кога би отишле во неговиот подрум, таму би го нашле својот синцир. Лично го видов таму пред неколку дена. Дури и го прашав покојникот за тој синцир. Рече дека го позајмил од вас, но дека вие ништо не знаете за тоа.“

Татко ми навистина неколку мига беше замислен, но бргу се прибра и рече: „Тоа за мене е нешто ново. Но сакам да слушнете сите вие присутни овде дека пред Бога му го подарувам на тој човек синцирот што го позајмил од мене, иако можеби немал намера да ми го врати. Ако можеби зел уште нешто, и тоа му го подарувам! Сега душата му е слободна од осудата што го товарела пред Бога.“

„Не сакам да бидам дрзок кон Бога“, одговори соседот, „но ми се чини дека во овој миг вие сте повеликодушни од Него. Морам да признам дека тоа е најблагородниот гест што кога и да е сум го видел. Вие можеби сте првиот човек што го присилил Бога да врати една душа од пеколот

во чистилиште со цел таму да се очисти во доволна мера за да влезе во небото.“

Тоа доживување во мене остави траен впечаток. Неколку дена размислував за него. Се согласив со нашиот сосед: татко ми навистина има поблагороден карактер од Бога на кого му служи. Заклучив дека Бог е исклучително нељубезен, зашто ги присилува луѓето да страдаат во чистилиштето - само затоа што нивното семејство нема доволно пари да плати за нив миси-задушници.

Настанот што на полно ме оддалечи од Бога беше смртта на мајка ми. Пролетта 1937 година мораше да оди в болница за да се подложи на операција. По две седмици ја вратија дома за да ги помине последните денови од својот живот. Тогаш јас имав дванаесет години, период во кој детето е многу подложно на влијанија.

Враќајќи се еден ден од училиште, влегов кај неа во собата да ја бакнам во челото, како што го правев тоа секој ден. „Седни, те молам“, рече, „би ти кажала нешто што ми-слам дека е важно и за мене и за тебе. Ти знаеш дека јас можам уште малку време да бидам со вас, и затоа сакам да го запомнеш овој совет: Во животот биди им благодарен на луѓето кои се љубезни кон тебе. Заблагодари им, па макар само за чаша вода. Луѓето што ќе покажат дека се благодарни за скромните подароци ќе добијат и повеќе добра.“

Беше обичај на роднините, на пријателите и на посетителите да им се даде можност последен пат да го видат покојникот во неговиот дом, а не во мртвечката капела. Три дена доаѓаа пријатели, роднини и соседите да ѝ оддадат на мајка ми последна почест и да се молат за нејзината душа. На денот на закопот мнозина зборуваа како мајка ми е сигурно во Божја близина, зашто претходните денови се измолени толку многу крунички за неа. Но најмно-

гу ни се допадна тоа што татко ми нарача грегоријански миси за покој на нејзината душа.

Стрико ми Феликс ни објасни дека грегоријанските миси се нешто најчудесно што може да се стори за душата на покојникот. Ни раскажа како ги воспоставил папата Гргур, на кого благосостојбата на душите во чистилиштето посебно му лежела на срце. Семејството би се погрижило во одреден ден во различни парохии и манастири да се одржат триста миси. Според неговите изјави, тие би имале моќ да ја доведат душата директно во небото, па таа и не би го видела пламенот на чистилиштето.

Истиот ден слушнав еден роднина како зборува дека грегоријанските миси чинат по еден долар. Значи, вкупно 300 долари. Си помислив колку ние сме среќни што нашиот татко можеше да ѝ овозможи на нашата мајка толку лесно да влезе во небото. При тоа веднаш се сетив на една жена што умре пред шест месеци. Бидејќи семејството ѝ беше премногу сиромашно да плати читање на миси-задушници, беше јасно дека мораше да замине во чистилиште. Подготовките за нејзиниот погреб многу го вознемирија татко ми, зашто тој беше член на Добротворниот совет на нашата парохија.

Таа вечер тате седна да вечера, но потоа реши да не јаде. Мајка ми, забележувајќи во какво расположение се наоѓа, го праша што не е во ред. „Да, и онака можам да ти кажам сè“, одговори. „Поголемиот дел ова попладне го поминав на состанок со членовите на Добротворниот совет, разговарајќи за проблемите на сиромасите во нашата парохија. Главно се расправаше за купување на мртвечки сандак за старата Ана. Никогаш не бев против тоа да се заштедат пари ако е можно, но кога свештеникот Пакин го праша водачот на погребното претпријатие колку би

можеле да заштедиме ако ви го вратиме крстот и рачките на сандакот пред да го спуштиме мртовецот во земјата - ме напушти трпението. Му го кажав на свештеникот моето мислење, и тоа чесно, но сепак воздржано од почит кон неговата служба. Со намера да ја завршам дискусијата, реков дека разликата во цената ќе ја платам јас. Таквите работи силно ме вознемируваат. Навистина жално е во денешно време да се биде сиромав, особено тогаш кога ќе дојде ред да се умре.“

И додека размислував за овие настани, не можев да се ослободам од мислата дека Бог е исклучително неправеден, зашто дозволува и понатаму да има сиромаси и бедни на овој наш свет. Со текот на времето ја загубив довербата и во Бога и во црквата и решив штом ќе пораснам доволно за да можам сам да појдам по свој пат да немам повеќе работа со нив. Есента 1937 година татко ми нè прати мене и брат ми Едвард во интернатот Отел Дју де Сен Базил, што го водеа чесни сестри. Таму примив уште повеќе верска поука, која уште повеќе го стврдна моето срце.

Посматрајќи ме еднаввор, никој и не би помислил дека во мене се одвива страшна душевна борба. Чекор по чекор одев сè подалеку од Бога, полн со мрморење, со огорченост и со омраза. Поминаа уште неколку години; настапи Втората светска војна и повик да ѝ служам на татковината.

2

Патување во светот на натприродното

Необично ме привлекуваше мислата да стапам во канадската трговска морнарица. Еден мој познат веќе служеше во неа и ми зборуваше како таму многу му се допаѓа. Да се биде под заштита на кралската морнарица и воздухопловството - трговската морнарица беше важна за војската - пружаше чувство на сигурност и заштита.

Две и пол години работев во машинскиот дел на разни бродови на кои ме распоредуваа - најчесто како ложач. Си споменувам како секојпат при стапувањето на должност

си помислував: „Веројатно нема токму сега, додека сум јас тука, да удри некое торпедо во тие котларници.“ Познавав неколку момчиња што загинаа на море. Она што го доживеав во трговската морнарица уште повеќе го стврдна моето срце за Бога и за луѓето.

Во Монреал по војната беше тешко да се најде некаква добра работа. Градот беше преполн со отпуштени војници и сите тие бараа работа. Решив да изучам занает, но такав во кој ќе дојде до израз творештвото. Не сакав да работам само да заработам за животот. Затоа решив да земам доста време за бирање, за да бидам сигурен оти сум избрал нешто што навистина ќе ми причинува задоволство.

Сепак, за да го искористам на некој начин времето додека барав, се вработив во кугланата Виндзор во улицата Света Катарина.

Тие години тоа беше еден од најдобрите локали во Монреал. Му бев десна рака на раководителот на просториите за билјард. Работата не беше тешка, а запознав и многу нови луѓе и добро си поминував.

По извесно време таму најде еден мој пријател од трговската морнарица. Се познававме уште од почетокот на воениот рок. Радосни што двајцата сме уште живи, појдовме заедно на вечера. Разговаравме за сè и сешто.

За една тема мојот пријател Роланд зборуваше со особено одушевување: за своето новооткриено интересирање за натприродното. Ми раскажа колку бил среќен кога запознал група луѓе - членови на здружение што воспоставувало контакти со мртвите. Спиритистичкиот медиум наводно на тој начин му овозможил на Роланда да разговара со татко му кој умрел додека Роланд имал само десет години. Татко му наводно му дал многу совети во врска со иднината.

Секако, беше интересно да се слуша Роланд како зборува за своите искуства од подрачјето на натприродното. Како и да беше, сето тоа кај мене поттикна непријатно чувство. Ме праша дали сум заинтересиран да појдам со него на една од спиритистичките сеанси. „Можеби медиумот ќе ти овозможи да разговараш со духот на твојата покојна мајка. Тоа сигурно би ти се допаднало, зар не?“

Неговото одушевување полека стивнуваше кога сфати колку сето тоа ме шокираше. Воопшто не бев способен да му одговорам. По неколку мига молчење продолжи: „Веројатно не ти е страв да разговараш со душата на мајка ти?“

Успеав некако да му одговорам дека не ми е страв, но го замолив да ми даде време да размислам.

Ме погледна во очи. „Морно, ти се плашиш. Тоа се гледа на твоето лице. Човече, па ти многу си се изменил откако те видов последен пат! Оној Роже Морно не се плашеше од ништо. Си споменувам како ти и јас, со уште шестмина други, ја извршувавме морнарската должност на палубата. Дојде бродскиот офицер и ни рече дека за утре е потребен доброволец што би се качил на врвот на главниот јарбол да го бојадиса. Праша: ‘Кој од вас се јавува да се качи горе? Не е многу високо - само 21 метар. Но кога си горе, треба многу храброст да слезеш од штицата на која те влечат нагоре. Треба на стомак да се ползи по попречниот јарбол широк околу 60 сантиметри за да може да се бојадиса и долната страна.’ Уште при самата помисла да се качиме таму горе сите смртно се исплашивме, а ни олесни кога те слушнавме тебе како се јавуваш како доброволец. Беше храбар, драги мој! И немој сега да ми кажеш дека ќе ме оставиш на цедило кога ќе треба да се појде на следната сеанса? Или...?“

По тој краток разговор не можев да кажам не. Наеднаш морав да бидам оној Роже Морно кој не се плаши од ништо. Паднав во стапица.

Една саботна вечер мојот пријател и јас се најдовме во еден дом во кој почесен гостин беше некој медиум. Им бевме претставени на некои од присутните, но посебна чест ни беше да се запознаеме со една брачна двојка. Мажот беше професионален забавувач, водач на мошне бариониот џез состав во тоа време. Неговиот оркестар свиреше во најотмените локали.

Доцна таа вечер, кога заврши спиритистичката сеанса и кога гостите веќе се поздравуваа, водачот на џез составот ѝ рече на својата сопруга: „Мила, како би било и ние да појдеме? Веќе е доцна.“

Таа беше окупирана со разговор со медиумот; покажуваше големо интересирање. „Жорж, оди си ти дома и одмори се“, рече. „Јас ќе останам уште малку. Беланжеровите ќе ме доведат дома.“ Жорж се согласи со нејзиниот предлог и појде дома заедно со нас двајцата.

„Одите ли дома со автомобил?“ - нè праша Жорж кога излеговме. „Не“, одговорив, „ќе одиме со трамвај, станицата не е далеку од овде.“

„Ајде, влезете! Ќе ве поведем до станицата.“ Во текот на вечерата стана збор за нашите денови кога служевме во трговската морнарица. Наводно, спиритистичкиот медиум повикал еден другар на Роланд кој загинал кога потонал бродот на кој се наоѓал.

Во автомобилот Жорж почна да нè испрашува за опасностите на кои бевме изложени во нашата служба за време на војната. Но веќе стигнавме до трамвајската станица. Тогаш нешто ни предложи: „Зошто не би пошле во некој ресторан заедно да вечераме? Би можеле да ми раскажу-

вате за вашите авантури од војната. Тие ме одушевуваат. Вечерите одат на моја сметка, а на крај ќе ве одведам дома.“

Нè возеше во западниот дел на улицата Света Катари-на, во делот на градот познат по ресторани за гурманите. Нагло го сврти својот линколн во тесна улица што водеше во еден од неговите најомилени ресторани. Го паркира зад еден црн кадилак и рече: „Џо е овде! Инаку локалот е негов. Тоа е добро момче!“

Кога влеговме, домаќинката за прием нè извести дека ќе мораме да почекаме во помошната просторија додека не се ослободат места. Појдовме таму кога Џо од далеку го забележа Жоржа. Дојде да се поздрави со него.

Кога слушна дека чекаме слободна маса, рече оти пред неколку минути некоја брачна двојка го откажала своето место, и затоа ние можеме да го добиеме. Појдовме по сопственикот кој го отстрани од масата знакот „резервирано“, и седнавме. Пристапи келнерката и ја прими нашата порачка за пијалак. Ни рече дека на вечерата ќе почекаме малку подолго отколку обично зашто ресторанот е полн до последно место. Жорж порача двојно количество од своето најомилено пиеење за времето побргу да му помине. Потоа одговаравме на неговите прашања за трговската морнарица и разговаравме за нашето интересирање за натприродното.

Помина повеќе време и конечно стигна вечерата, а ние уште еднаш нарачавме пијалак. Алкохолот на Жорж му го одврза јазикот. Беше готов да раскажува подробности за кои обично не би зборувал. Го прашав дали би ни раскажал како успеал да стане толку славен.

„Не ми пречи да ви раскажувам за тоа“, рече. „Ќе ви ја кажам вистинската причина за мојот успех. Станува збор за нешто што не го знае ниту мојата сопруга. Но морате

да ми ветите дека за тоа ќе молчите.“ Му ветивме дека она што ќе ни го раскаже ќе остане тајна.

„Дали некогаш сте слушнале за обожавање на демоните?“

„Јас не“, одговорив. „А зошто прашуваш за тоа?“

Не одговарајќи на моето прашање, продолжи: „Колку долго вие двајца се занимавате со волшебништво?“

„Жорж, не разбираам што сакаш да кажеш?“

„Сакам да знам колку долго замислувате дека одржувате контакти со мртвите?“

„Јас уште не толку долго“, одговорив.

„Очигледно е дека вие двајца треба уште многу да научите во врска со натприродното. Губите време посетувајќи ги оние спиритистички сеанси. Но немојте погрешно да ме разберете. Таквите сеанси имаат свое место. Тие се добра забава за жените кои наоѓаат утеха мислејќи дека преку некој мил покојник добиваат упатства за својот живот. Гледате, вечерва одев на сеансата само поради мојата жена. Секоја година одам по неколку пати за да има чувство дека имаме заеднички интереси. И тоа е единствената причина. Она што таа не го знае е фактот дека јас сум научил како да се пристапи кон самиот извор на таа сила. Дури таму човекот може навистина нешто да доживее. Ви зборувам за обожавање на демоните.“

Од сè што ни раскажа запаметив една реченица. Го замолив Жорж: „Дали сакаш да го објасниш она прашање што го постави пред малку - колку долго замислуваме дека одржуваме контакти со мртвите? Што мислеше, кажувајќи дека си замислуваме?“

Се насмевна, погледна на часовникот и рече: „Веќе е доцна за да ви го објаснувам тоа вечерва, но дозволете ми да ви кажам само уште нешто: Не сте разговарале со мрт-

вите!“ Потоа продолжи да зборува за својот успех. „Тоа се случи вака: Долги години се чинеше дека сум неспособен секогаш кога би се обидел да основам и да одржам свој сопствен џез состав. А потоа имав среќа да го запознам култот на демоните. Така со помош на таа голема сила добив сè што сакав. Секако, морав да научам одредени обреди за духовите да ги водат настаните онака како што ми одговара мене.“

На лицето му се појави широка насмевка. „Од оној ден па натаму, со составот жнеам само успеси. Преку ноќ станавме познати и признати. Нè открија, без никакви напори од наша страна, иако постоиме веќе долго. Се прославивме како еден од големите состави во нашиот крај. Новинските известувачи беа одушевени. Насекаде се зборуваше за нас. Мероводите луѓе од радиото зборуваа само за нас и за најкусо време стигнавме на врвот.“

Жорж пак малку пивна, повлече дим од цигарата и продолжи: „Од тогаш постојано нè бараат. Парите течат. Добиваме највисоки хонорари. Луѓето радо танцуваат на нашата музика. А поправо под свој надзор нè имаат духовите, или поинаку кажано: тие нè поседуваат нас и ни даваат сила, а ние и понатаму на луѓето им го проследуваме нивното влијание. Она што го добиваат слушателите им се допаѓа и затоа се враќаат секогаш одново, зашто сакаат уште.“

Се струполи во фотелјата и запали нова цигара. Малку се насмевна и рече: „Морам нешто да ви раскажам. Отприлика пред еден месец дадов интервју на радиото и при тоа многу се забавував. Со мене разговараа шестмина водечки лица од монтреалското и торонтското радио. Сè што реков очигледно ги вчудовиди. И сам им се восхитував на моите брзи одговори. Никогаш порано не сум бил толку духовит

и досетлив. И уживав во вниманието што ми го укажуваа. Речиси ме обожаваа. При тоа се обидуваа да проникнат во мене. При заминувањето, додека се поздравувавме, сè уште тоа не им успеа.“

Погледна на часовникот и рече: „Пријатели, доцна е. Како би било да појдеме?“

Додека чекаше да ја плати сметката, забележа: „Не е тешко да се разбере мојот успех ако се има на ум страшната моќ на духовите, и она што се случува кога човекот сака да ја задобие таа сила за себе.“

Роланд и јас бевме восхитени со она што ни го зборувавше. Додека се возевме дома, го замоливме уште да ни раскажува за тоа.

„Чувствував обврска да ви го раскажам моето искуство затоа што вие двајцата барате голема сила за својот живот. И знам дека не ја наоѓате посетувајќи ги спиритистичките сеанси слични на вечерашнава. Зошто би играле во втора лига кога можете во прва?“ При тоа мојот пријател го замоли да ни каже како да пронајдеме пристап кон „највисоките лиги“ во светот на духовите.

„Вие двајца навистина сте храбри момчиња и многу сте сториле за својата земја. Јас ќе сторам нешто големо за вас. Ќе се погрижам вие двајцата да можете да дојдете на нашиот следен состанок на обожавање на демоните.“

А потоа поединечно нè погледна и најпосле, двоумејќи се малку, рече: „Сакам да бидам сигурен во врска со една точка. Претпоставувам дека во вашиот живот не одгледувате никаква страхопочит кон Христа? Дали сум во право? Причината поради која ви го поставувам тоа прашање е таа што меѓу нас не можеме да имаме никого кој и во најмалечка мера би бил верен на христијанскиот Бог, зашто тоа би можело да биде катастрофално.“

Обајцата му потврдивме дека сме го навредувале Бога и сме отишле толку далеку што за нас нема повеќе враќање.

„Да, вечерва тоа ми стана јасно“, продолжи, „зашто вие двајцата на повиканите духови очигледно им бевте поинтересни од сите други присутни. Се надевам дека моето прашање не ве навреди. Едноставно, морав да го поставам за да бидам двојно сигурен во вашата исправност.“

И додека јас некако се колебав да присуствувам на состанокот на обожавателите на демоните, мојот пријател воопшто не се колебаше. Својот став го образложи со мислењето дека и онака ќе стигнеме во пеколот и ќе гориме таму сета вечност, и затоа не би било лошо да се запознаеме со некои луѓе пред на крај да стигнеме таму.

Претпоставував дека Жорж никогаш повеќе нема да воспостави врска со нас, зашто таа вечер беше пијан, и дека следното утро нема да се сети ниту за половината од она што ни го раскажа. Но по неколку дена преку телефон бевме замолени следната вечер во осум часот да бидеме подготвени, зашто тој ќе дојде по нас.

Таа незаборавна вечер почна со тоа што Жорж ни појасни некои подробности за тајното друштво на кое му припаѓаше. Не беше брз возач, се чинеше дека и не сака да ги прстигнува трамваите, така што на патот кон состанокот многупати се запираше. Имавме доволно време за разговор пред да стигнеме на одреденото место.

Жорж ни рече да не се изненадиме кога ќе видиме некои од најзначајните и најуспешните луѓе на Монтреал. Ни нанижа имиња барем на шестмина познати. Тоа ме изненади, зашто во меѓувреме си создадов слика за тоа како таму ќе сретнеме толпа одрпанковци. Меѓутоа, беше сосема спротивно. Сите беа мошне љубезни, добро облечени, и при тоа уште успешни личности. Стегнавме

чувство како веќе подолго време да нè познаваат и како да им припаѓаат ним.

Состанокот почна петнаесетина минути по нашето пристигнување. Владееше сосема природна атмосфера. Присутните отприлика два часа наизменично раскажуваа за големи успеси, главно деловни, што ги постигнавале со помош на духовите. Со нивна помош биле видовити и имале моќ да пренесуваат мисли, со што можеле да влијаат врз одлуките на другите луѓе.

Еден маж зборуваше за тоа како во својство на видовит астролог советувал разни богаташи во врска со нивните парични инвестиции и на тој начин самиот станал богат. Објасни како секојпат околу него се вие демон кој му дава точни упатства за тоа како и кога треба да ги вложи парите. Неговите муштерии за тоа не би знаеле ништо. „Тие богаташи имаат пари за вложување“, рече, „но јас знам на кој начин може нешто и да се извлече од тие пари.“

Длабоко импресиониран, мојот пријател го праша дали понекогаш се плаши оти нема да го добие својот дел на профитот.

„Јас барам по еден на сто од добивката на секоја инвестиција. Добро знаете дека астрологијата е само мамка. Воопшто не се грижам; мојот пријател од светот на духовите се грижи за моето добро. Ќе се обидам тоа да ви го предочам.“

Една брачна двојка се обиде да ме лиши од заслужениот удел во добивката стекната при продажба на дел на индустриски неподвижен имот. Ми дадоа чек со прилична сума пари. Бев задоволен додека мојот дух не ми кажа да ги прашам кога имаат намера да ми ги исплатат преостанатите 1.700 долари што го претставуваа остатокот на мојот договорен дел од добивката. Обајцата многу се

уплашија. Веднаш ми рекоа како немаат намера да ме измамат и дека парите во рок од дваесет и четири часа ќе бидат во мои раце.“

Откако ги изнесоа сведоштвата за својот успех, секој го фалеше својот дух, и тоа по име, и нему му го припишуваше успехот или резултатот, а често го нарекуваа и господар на својот живот.

Забележав дека сведоштвата на обожавателите на демоните, кои работат за нив, често упатуваа на одделен демон како нивни „господар и бог“. Еден рече: „Беше прекрасно тој ден да се види како силата на господинот бог Велзевул делува во моја корист.“ Или некој би прашал: „Сам, како ти беше од нашата последна средба?“ А одговорот гласеше: „Благодарам, мошне добро, боговите во мојот живот навистина прекрасно ми помогнаа.“

Таа вечер едно лице посебно ми остави впечаток. Тоа беше некој лекар. Објасни дека духовите му дале голема хипногичка и исцелувачка моќ. Добил способност да ги отстрани болките и да го запре крварењето при тешките повреди.

Откако изнесе неколку вчудовидувачки извештаи за своите исцелувања, рече дека мора да слезе во „молитвената сала“. „Морам да појдам долу во салата да извршам одредени обреди, со цел мојата господарка, божицата Нехуштан, повторно да ме обнови. Зависам од нејзината оживувачка моќ со која ги исцелувам и ги закрепнувам моите пациенти.“

Еден час по почетокот на состанокот се појави еден задоцнет посетител. Приличен број од присутните го поздравива нарекувајќи го со името Шармер. Доцна таа вечер, кога се враќавме дома, го прашав Жорж: „Кој е оној досто-

инствен човек што влезе подоцна? Некои го ослонуваа со името Шармер. Има ли тоа име некое посебно значење?“

„Да, има, но сега не можам да ти кажам ништо за тоа. Кога зад себе ќе имаш повеќе состаноци и кога ќе станеш дел на нашето друштво, ќе ти раскажам нешто за него. Тоа е исклучително интересен човек. Некои го сметаат за најголем хипнотизер што Монреал кога и да е го имал.

Впрочем, бев восхитен што вечерва сите се интересираа за вас. Тоа ме израдува. Ќе морате да бидете свесни за фактот дека ние сме строго затворена група. Беше мошне тешко да се добие дозвола за вас двајца да дојдете на овој состанок. Најпрво не добив одобрение. Потоа, благодарение на интервенцијата на еден дух што му се открил на нашиот свештеник за време на неговото патување по Соединетите Американски Држави, примив телефонски повик со кој ми даде дозвола и приготви пат да ни се придружите и да станете членови на нашето друштво. Но, за тоа уште ќе ви раскажувам.“ Почувствував некаква непријатност слушајќи дека Жорж смета оти ќе им се придружам. Роланд пак многу се израдува.

„По неколку посети“, рече Жорж, „ќе ве поведам во обредната сала. Верувам дека ќе ви се допадне. Но обредната просторија ќе можете да ја посетите дури во присуство на сатанскиот свештеник и само ако духовите се согласни.“

Состанокот се одржуваше во некоја приватна куќа. Тоа беше раскошна монреалска вила. Додека се наоѓавме во приземјето, слушнавме како од долните простории допираат сосема тивки звуци што силно потсетуваа на верска музика и на пеење на Индијци. Секогаш по некој одеше во долните простории и повторно се враќаше за речиси половина час. Сета таа активност го поттикна Жоржа да се наведне кон мене од својот дел на каучот и тивко да ми

каже: „Нашата обредна просторија се наоѓа долу. Вечерва по состанокот ќе ви зборувам за неа.“

Отприлика еден и пол месец откако го запознавме Шармера, една вечер, враќајќи се дома, го прашав Жорж дали би сакал нешто поодредено да ни раскаже за него. „Па, секако, навистина морате да слушнете нешто за тој интересен човек. Но прво би ве потсетил дека ние главно сме група луѓе кои се движат внатре во рамките на законот. Не познавам ниту еден од нас кој не би му прискокнал на другиот на помош. И никој нема никакво предимство во врска со моќта што ни ја даваат демоните.

Но во случајот на Шармера - ах, да - тој е малку поинаков од нас другите. Се чини дека има една карактерна слабост и дека поради тоа ја употребил својата хипнотичка моќ онака како што не би смеел. Мислам дека за определено време дури и ја загубил ориентацијата.

Тој е мошне лукав деловен човек - сопственик на два ноќни клуба и финансиски му оди мошне добро. Впрочем, мошне е способен хипнотизер. Тој за помалку од десет секунди може некое лице да го стави под своја контрола или во хипнотички транс - ако тоа лице, или тој нему, му гледа право во очи.

Како сопственик на два ноќни клуба често работи со луѓе од шоу бизнисот. Музичките состави најчесто му гостуваат четири до шест седмици и потоа патуваат понатаму. Со текот на времето станавме свесни за фактот дека некои состави се распаднале, или дека загубиле по некого од своите членови, откако би настапиле во еден од неговите ноќни клубови. А ако некој би истапил од некој од тие состави, тоа секогаш би било женско лице. Отприлика пред половина година монреалската полиција изврши рација во еден раскошен бордел, каде што сите

проститутки биле некогашни пејачки од ноќните клубови. Секоја од нив работела за него.“

„Тие девојки“, продолжи Жорж, „никогаш не би стигнале во таква состојба кога не би се согласиле на хипноза. Оној што дозволува да се хипнотизира, од тој миг не може повеќе да ѝ се противстави на моќта на хипнотизерот.“

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент
Охридски“, Скопје

279.14-29

МОРНО, Роже

Патување во светот на натприродното / Роже Морно ;
[превод Никола
Тасевски]. - Скопје : Знаци на времето, 2016. - 75 стр. ;
20 см

Превод на делото:

A Trip Into the Supernatural / Roger J. Morneay

ISBN 978-9989-659-89-8

I. Morneay, Roger J. види Морно, Роже

COBISS.MK-ID 101773834